

Ptuj • Tednikov pogovor z Bernardo Benko Pulko

»Nisem v samostanu, ne med ruskimi pradedi ...«

Decembra pred tremi leti smo jo pričakali na Ptuju, potem, ko je kot prva ženska z motorjem prevozila ves svet. Pet let in pol se je potepala in doživljala vse mogoče, ne le tisoče kilometrov asfaltiranih in prašnih cest. Nekaj časa se je slovenski svet vrtel okrog nje; objemi, srečanja, pohvale, knjiga, predstavitev, vpis v knjigo rekordov, naslov Slovenke leta ... potem je kar nekako »izginila«.

Našli smo jo v Zrečah, kjer se zdravi od operacije levega kolena.

Našli smo jo v Zrečah, ne na dopustu, ampak na zdravljenju, po drugi operaciji levega kolena. Približno takšno, kot je bila, s kakšnim kilogramom več, še vedno pa z neverjetno odločnostjo in vztrajnostjo, z veliko mero samozaupanja, morda tudi s kakšno grenko izkušnjo več: »Zdaj je moj največji projekt rehabilitacija kolena in delam samo na tem. Potem bo spet na vrsti drugo,« je najprej povedala Benka. In še to, da si želi miren, samotni vikend nekje v Halozah, daleč od ljudi in divjega tempa. Čeprav zadnje čase nima več vsako minuto novinarjev za petami, to ne pomeni, da nima ogromno dela: »Vedno je nekaj, kar te zahteva stodstotno in temu se moraš tisti trenutek posvetiti.« Benka to zna, brez posebnega nerviranja, kaj vse zaradi tega lahko »gre mimo«. Tako je, recimo, porabila tedne dolgo, da je našla res primeren predalnik za stotine svojih zgoščenk in drugega popotniškega materiala. Potem je spet našla nekaj drugega, zdaj sestavlja sebe. O redni zaposlitvi pa ne razmišlja; pravi, da bi to bil konec možnosti, da izpelje še toliko vsega, kar se ji podi po glavi. S potovanji očitno še ni čisto zaključila, čeprav glede tega ostaja hudo skrivnostna. Ampak nekaj se pleče, to je čutiti iz njenih namigov. Svet nima samo cest, ima tudi morje. Kdo ve, morda bo na vrsti Benkina pomorska avantura ...

Kaj dela Benka zdaj, letos, zadnji mesec, zadnje dneve?

kolena. Na cno samo, zdravo. Ker na bolnem ne morem niti stati, kaj šele klečati ... Moja kolena niso bila kreirana za klečanje. Uporabljam in obrabljam jih pri teku, obtolčem pri padalstvu, »preforsiram« pri smučanju, zvijam pri igranju tenisa in badmintona, med plezanjem po ledenikih, potem pa začinem vse skupaj z urami sedenja v sedlu motorja. Pa ni čudno, da vse pobere vrag ... Težko je verjeti, da je vrnitev v normalo, dobro znano in vsakdanjo, lahko tudi projekt. In to zahteven projekt.«

Kam so usmerjeni interesi, kam misli in kam dejanja?

»Interesi še vedno v angleško knjigo, ki postaja predolg projekt, veliko predolg za moj okus. Misli vedno bolj k dragim ljudem, za katere je v mojem življenju končno več časa. Dejanja pa k delu. V nekaj tednih bo na voljo popolnoma prenovljena spletna stran www.benka-pulko.com.«

Kaj pričakuješ od prihodnjega obdobja, reci mo, enega leta?

»Da bi bilo prijaznejše, kot je bilo letošnje leto. Že dolgo se mi zdi, da ni bilo bolj ponesrečenega leta kot 2005. Seveda bi lahko bilo tudi slabše, veliko slabše. Torej naj bo novo boljše, plodnejše in začinjeno s srečo. Ne samo zame. Dobro leto privoščim iz vsega srca tudi vsem vam.«

Pravkar je minilo tri leta, odkar si se vrnila na Ptuj po 5,5-letni poti

Nisem v samostanu, ne med ruskimi pradedi

Kaj dela Benka zdaj, letos, zadnji mesec, zadnje dneve?

«Celi se in se sestavlja nazaj v eno (dobro) funkcionalno enoto. Že res, da so nesreče del zemeljskega ciklusa. Ko življenje slabo zvozi kak ovinek in je po nas, jasno, ni nikoli posebej lepo. A dobro, da za dežjem vedno posije sonce. Medtem ko je zunaj sivo, mrzlo in žalostno, je v zreškem zdravilišču toplo, prijetno, svetlo in prijazno. In nadvse delovno. V najlepšem pomenu besede. Napredki v obliki centimetrov in milimetrov se zdijo kot poti okoli sveta: dolgi, naporni in vredni napora.»

So v glavi kakšni novi podvigi, načrti?

»Moj zadnji podvig je bila osvoboditev z bergl in novi bo ta, da bom spet dobro pokretna. Operacija levega kolena me je spravila malo na

na Ptuj po 5,5-letni poti

tekam po svetu, na žalost

na Vranskem. Verjamem, da

Foto: SM

»V normalnem svetu bi se sedaj morala preživljati od honorarjev za moj material, ki ga je recimo Mladinska knjiga uporabila v svoji novi knjigi in v koledarju. Jasno, če ne bi bila to Slovenija, v kateri je lahko vsak monopolist mirno in legalno baraba. Pride, ukrade in gre.«

okoli sveta. Kako si se v tem času vživela nazaj v "staro" okolje?

»Teško je verjeti, da so mimo že tri leta ... Čas teče tako zelo hitro. Tudi meni se zdi, da je bilo le nekaj dobrih tednov nazaj. Če se potem sicer spomnim, kaj vse se je vmes zgodilo, potem mi je jasno ... Intenziteta dogajanj je bila ogromna, kar pa se zdi, da mi je pomagalo prebroditi znano popotniško krizo, ko se veliko popotnikov obrne in odrine še za kak krog.«

Ali kaj pogrešaš način "potovalnega" življenja?

»Ne ravno. Ker še vedno tekam po svetu, na žalost

sicer brez motorja, a pakiranja, prelaganja prtljage, prilagajanja časovnim in klimatskim spremembam je dovolj. Preveč za moj okus. Zdi se, da sem se naveličala. Nič čudnega. Doma je čisto lušno, če ohraniš zanimanje za dogajanje drugje in se tu in tam vmes tudi kam odpraviš.«

Kaj te trenutno najbolj mika, kaj bi naredila, če bi lahko (ampak ne moreš)?

»Ha, mika me, da bi šla na Vransko in se malo zapeljala z mojim starim motorjem. Za nekaj časa sem ga postavila na ogled v Muzej motociklov na Vranskem. Verjamem, da

Nisem v samostanu, ne med ruskimi pradedi

tudi on pogreša svež zrak in nov asfalt pod Dunlopovimi pnevmatikami. Pa seveda ne bo še nekaj časa nič. Ker ne zmorem ne jaz, ne on ...»

Kako (in s čim) se pravzaprav preživljaš?

»Sploh se ne preživljam. Vegetiram. Sušna obdobja, ki nastopijo med dvema velikima projektoma - v mojem primeru knjigama - pač zahtevajo svoje. Veliko dela, enako količino potrpljenja, denarja pa nobenega. V normalnem svetu bi se sedaj morala preživljati od honorarjev za moj material, ki ga je recimo Mladinska knjiga uporabila v svoji novi knjigi in v koledarju. Jasno, če ne bi bila to Slovenija, v kateri je lahko vsak monopolist mirno in legalno baraba. Pride, ukrade in gre.«

Po predstavitvah svoje knjige si kar malo "izginila". Kaj si delala in kje si bila?

»Izginila nisem, le delala sem. Kot rečeno, sem se kmalu začela ukvarjati z angleško verzijo knjige Po Zemlji okoli Sonca. Medijev delo načeloma ne zanima. Za soj žaromet in medijske pozornosti pa je potrebno tudi delati. Veliko, veliko več, kot se morda zdi. Ker o delu v ozadju pač nihče ne piše, se morda zdi, da sem izginila. Moram reči, da je bil umik iz medijev premišljen in načrtovan. Ko začnejo pisati bedarije o tem, da si pa mogoče že v samostanu, če ne med ruskimi pradedi, kje so te videli

Nisem v samostanu, ne med ruskimi pradedi

in s kom, razpravljati o tem, kakšne barve spodnje hlače nosiš danes in kakšne bodo na vrsti jutri, in te zalezovati, ko kupuješ kruh, potem jih je potrebno ustaviti. Jasno, če je to prezahtevno, da bi doumeli sami ...»

Si že srečala koga, ki bi ti (lahko) bil življenjski sopotnik? Razmišljaš kdaj o svoji družini?

»Še vedno ne delam na tem projektu. Glede na zahtevnost bo potreboval kar nekaj vlaganja. Predstavljam si, da je še čas. Življenje je na polovici poti, recimo. Preživeti z nekom štirideset silvestrovih je veliko. Torej je še čas!«

Kaj najraje počneš zdaj, v dnevih, ko ne potuješ?

»Najraje še vedno hodim v savno. Moj najljubši kotiček pod soncem je še vedno skrit na fakulteti za šport. Klubska scena, mir, izbrani gostje, bazen, sveže sadje in savna na snegu. Moj SportClub je zakon, brez katerega v življenju ne gre. In nočem, da gre ...«

Si kdaj razmišljala, kako bi (pre)živela življenje, če ne bi šla na to pot?

»Ne. Ne razmišljam o no-

Nisem v samostanu, ne med ruskimi pradedi

(pre)ziveča življenje, ce ne bi šla na to pot?

»Ne. Ne razmišljam o pravih na temo svojega življenja. Tako je bilo in bilo je za nekaj dobro. Skušam živeti zbrano z zavedanjem, da je vse, kar imam, sedanjik. Če bom preveč razmišljala o čem drugem, mi bo pobegnil še ta.«

Kaj ti pomeni največ na svetu? Zakaj?

»Mir v srcu. Ker takrat lahko pogledam vsakomur v oči, stojim za vsemi svojimi dejanji in odločitvami ter delam dobro sebi in drugim.«

Ali se zdaj, po opravljenem potovanju, kdaj postavi vprašanje, kaj in kje je smisel življenja? Kako si odgovarjaš?

»Jasno. To je vprašanje, ki bi ga zelo pogrešala, če se bi nehalo pojavljati. Zdi se mi pomembno za sprotno osmišljanje, re-evaluiranje, da zmeraj sproti lahko ločujem pleve od zrnja. Smisel je v majhnih rečeh, v sprotnih in vsakodnevnih veseljih. V svečkah – ne le ob prazničnih večerih. Vsak dan je praznik zase ... V kozarcu dobrega vina ob srcem pripravljeni hrani. V darilih brez razloga. V telefonskih klicih brez potreb. V ljudeh, ki sobivajo in bogatijo naše življenje – pa na te tako zelo zlahka in preprosto pozabimo.«

SM

Nisem v samostanu, ne med ruskimi pradedi

Foto: SM

Benka Pulko: »Moram reči, da je bil umik iz medijev premišljen in načrtovan. Ko začnejo pisati bedarije o tem, da si pa mogoče že v samostanu, če ne med ruskimi pradedi, kje so te videli in s kom, razpravljati o tem, kakšne barve spodnje hlače nosiš danes in kakšne bodo na vrsti jutri, in te zalezovati, ko kupuješ kruh, potem jih je potrebno ustaviti.«
